

XV. kapitola

Na pohotovosti ve skiareálu Lancaster měli napilno. Během hodiny, kterou jsem v maličké čekárně zatím strávila, jsem viděla, jak tam přinesli dva lidi s poraněním kolene, člověka s vykloubeným ramenem a lyžaře se zraněním hlavy. Mezi nimi se tam objevili lidé s různými řeznými ranami, jež bylo potřeba zašít, a chlápek s výškovou nemocí, co zvracel do igelitky. Za normálních okolností by mě to odrovnalo, ale teď jsem byla příliš nervózní to vůbec pořádně vnímat.

Když jsme sem dorazili, Arthura posadili na vozíček a odvezli někam dozadu, kde mu nějaký lékař měl vyšetřit hlavu i zraněné koleno.

Mě nechali tady, abych se tu zatím tiše užírala.

Postávala jsem u ústí chodby, jež vedla do zadní části budovy, kousala jsem si nehty a doufala jsem, že bude v pořádku. Přišlo mi, že snad bude v pohodě, ale na druhou stranu jsem už četla dost příběhů o náhodných úrazech hlavy, které nevypadaly jako nic hrozného, ale pak se náhle ukázalo, že jsou smrtelné, takže mi stačilo málo a během čekání jsem v duchu procházela jeden možný katastrofický scénář za druhým.

Kromě mě bylo v čekárně ještě několik dalších lidí, takže všechny plastové židle byly zabrané. Ale nad tím, že bych se posadila, jsem ani neuvažovala. Ani mě to nenapadlo. Měla jsem nutkání pochodovat

z jedné strany místnosti na druhou, ale v čekárně nebylo dost prostoru, kde bych se mohla procházet a neotravovat tím ostatní, takže jsem se spokojila s tím, že jsem špičkou lyžáku klepala o světlé linoleum na podlaze.

I za to jsem si vysloužila nevrlé pohledy.

Jakmile jsem sem přišla, napsala jsem Ayishe, že budu mít zpoždění, ale podrobnosti jsem si nechala pro sebe.

Poslala jsem jí zprávu:

Potkala jsem Arthura.

S někým se srazil (já za to nemohla!) a šla jsem s ním na pohotovost.

Ayishana to:

OMG! A jste oba v pohodě?

Já jsem v pohodě. Jeho zrovna vyšetřují. Možná tady budeme další hodinu.

Oběd nejspíš nestihnu.

Nic se neděje. Na něco si zajdu sama. Napiš mi, až budeš vědět něco dalšího.

Jasně.

To bylo před padesáti minutami. Nevěděla jsem, jak dlouho takové vyšetření normálně trvá, takže jsem netušila, jestli se mám začít doopravdy bát, nebo ne.

Ale zase jsem díky tomu měla spoustu času přemýšlet na tím, co mi Arthur řekl: *Ačkoli jsem to udělat nechtěl.*

Byla jsem z toho nadšená! Ale taky pěkně zmatená.

On se se mnou rozejít nechtěl? Tak proč se se mnou teda rozešel?

Co mi unikalo?

Do čekárny vstoupil Afroameričan ve středním věku, na sobě měl světle modrou zdravotnickou halenu, námořnicky modré bavlněné